

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΑΤΑΡΑ

(Άγγλική παράδοση)

Εκεί κοντά, στη λίμνη του Γουϊνδμαρ, στο Καστελόφωλον της Άγγλιας, υπήρχε ένα αρχαίο μέγαρο, που είχε γινε...

Οι κάτοικοι της περιφέρειας δεν τό πλησιάζονε διόλου. Τις φρονες μάλιστα τις νικητερές κανένας άνθρωπος δεν περνούε από κοντά του, γιατί...

Η ιστορία τού στοιχειωμένου αυτού πύργου εινε η εξής: Έδω και διακόσια χρόνια, στη θύρα τού σημερινού μεγάρου, ήταν...

Όλη η άλλη περιφέρεια τριγύρω από τó χτήμα τους, άντρε σ' ένα κλονιστάτο κτηματία και ισχυρό άνθρωπο, που τόν λέγαν Μάιλς Φίλιπσον...

Βλέποντας λοιπόν ó Φίλιπσον πως δεν κατώφευγε τίποτα, έβαλε σ' ενέργεια ένα καταχθόνιο σφάδριο, που τού τó ένέντευσε η γυναίκα του...

Ένα πρωί, επισκέφθηκε τόν Κοικ και, δίνοντάς του φιλικά τó χέρι, τού εινε πως δεν ήθελε πια τó χτήμα του και ότι θα έρχιζε τó μέγαρό του στά δικά του χτήματα...

Ό Κοικ κι η γυναίκα του ενχαριστήθηκαν με τήν πρόκληση αυτή, γιατί ήταν άνθρωποι ήσυχου κι ήθελαν να ζήν καλά με τούς γειτόνους των, διασταύων όμως να δεχτούν τήν προσκληση, γιατί ήσαν δύο βιοι οι άλλοι προσκαλεσμένοι...

Έπειδή όμως ó Φίλιπσον επέμενε, αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν.

Τέλος ήσαν και τó Χριστούγεννα. Τó ζεύγος Κοικ έπηγε στό μέγαρο τού Φίλιπσον, που ήταν γεμάτο από άριστοκράτες. Δειλοί, σιωπηλοί και στενοχωρημένοι οι δύο σύζυγοι καθίστανε στό τραπέζι...

Ένώ λοιπόν κίτταζε τó θαυμάσιο αυτό κύπελλο, η γυναίκα τού Φίλιπσον γύρισε και τού εινε ξαφνικά:

— Βλέπω, ότι θαμιάζεις έξαιρετικά αυτό τó κύπελλο, κ. Κοικ. Έχεις δικιο. Εινε πολύτιμο κι άξιζε νά τó θαμιάζεις...

Στά λόγια αυτά, η προσοχή τών συνδαιτημένων εστράφη πρός τόν Κοικ, ó οποίος κατακοκκίνισε, εινε τρανιζόντας δύο—τρια λόγια και τó επεισόδιο έληξε.

Όταν τελείωσε η γιορτή, ó Κοικ κι η Δωροθέα άποχαιρέτησαν τó ζεύγος Φίλιπσον, τούς ενχαρίστησαν και φύσανε.

Τήν άλλη μέρα όμως ó Κοικ κι η γυναίκα του συνελήφθησαν έξαφνα και φυλακίστηκαν, χωρίς νά ξέρουν γιατί.

Σε μιá βδομάδα έγινε η δίκη τους. Τό μόνο που έμαθαν τότε ήταν, ότι κατηγορούντο πως κλέψανε τó χρυσό κύπελλο τού Φίλιπσον.

Η ίδια η κ. Φίλιπσον παρουσιάστηκε στό δικαστήριο και διηγήθηκε πως τής έκανε έντύπωση ó τρόπος, τόν όποιο ó Κοικ κίτταζε τó κύπελλο και πως τόβκανε κουνέντα γι' αυτό, τή νύχτα τού γεύματος.

Οι προσκεκλημένοι επεβεβαίωσαν τά λόγια της. Επίσης δύο ύπηρετες της παρουσιάστηκαν και κατέθεσαν ένόρκως, ότι είδανε τούς Κοικ στην αίθουσα τού συμποσίου μόνους τους, τήν ώρα που ó άλλοι χόρευαν.

Τέλος βρέθηκε και τó χρυσό κύπελλο. Δύο στρατιώτες κατέθεσαν, ότι τό βρήκαν, κατά τήν έρευνα που έκαναν, στό σπίτι τών κατηγορουμένων.

Όλες η άρνήσεις, η διαμαρτυρίες κι ό δικαιο τού ζεύγους Κοικ, δεν μπόρεσαν νά έλαρμόνευσαν τή θύρα τους βοτες' άπ' όλα αυτά.

Και έτσι, σύμφωνα με τούς σκληρούς νόμους τής εποχής εκείνης, οι Κοικ καταδικάστηκαν σόν δ' άγχόνης θάνατο!

Τήν ώρα που τούς άπήγγελλον τήν καταδίωξη τους, η Δωροθέα Κοικ σπρώθηκε άλλόφρονι, προχώρησε πρός τόν Φίλιπσον και με μιá τρομερή φωνή τού εινε, δείχνοντάς του και τή γυναίκα του:

— Ό Θεός εινε μεγάλος κι η καταδίκη μας θα πέση βαρεία έπάνω σέ σάς, στους συγγενείς σας και στους φίλους σας!... Όχι σεί, ούτε τά παιδιά σας θά εντύγαστε ποτέ!... Όλοι όσους σεί κι ó άπόγονοί σας θ' άγαπήσουν, θα πεθάνουν μέσα στή θλίψη και σόν πόνο!... Τό φάντασμα τού δικού μου και τού σιζύγου μου θα σάς ακολουθά παντού, μέρα και νύχτα!... Ποτέ, όσο ζήτε, δεν θα γλυτώσετε από μές!...

Μολιταύτα η απόφασι τού δικαστηρίου εκτελέστηκε σέ λίγες μέρες. Οι δύο σύζυγοι κρεμάστηκαν!...

Και ενώ τά πτώματά τους ήταν ακόμα κρεμασμένα στήν άγχόνη, οι Φίλιπσον κατέλαβαν τή άγροικία τους, τή γαρέμισαν κι άρχισαν νά χτίζουν τó μέγαρό τους...

Τά επόμενα Χριστούγεννα οι Φίλιπσον έτοίμασαν τó συνθημένο τους Χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Κόσμος πολλός κι έκλεκτός γεμισε πάλι τες αίθουσές τους.

Πριν καθίσουν όμως στό γεύμα, η κυρία Φίλιπσον σπρώθηκε νά πάσ στό δωμάτιό της, νά πάρη κάποιο κόσμημα... Έκείνη τήν εποχή δεν είχανε ούτε γιάκι, ούτε ήλεκτριζό, κι ό διάδρομος ήταν κάποιος σκοτεινός. Η Φίλιπσον, μ' ένα χέρι στό χέρι, προχωρούσε προς τήν μεγάλη σάλα τού μεγάρου, όταν έξαφνα σταμάτησε παγομένη από τόν τρόμο της.

Έκει μπροστά της παρουσιάστηκαν δύο κρανία!

Ένα γιουκαείο με μακρά μαύρα μαλλιά και τó άλλο άνδρικό με κίτρινα μουστάκια... Κάτω από τó τρεμουλιαστό φως τού κερούλι, τά δύο ανθρώπινα κρανία φανόντουσαν σάν νά ήταν έτοιμα ν' άνοιξουν τά άπαισία στόματά τους και νά μιλήσουν.

Η κ. Φίλιπσον έβαλε μιá κρανή, έτρεξε στό σαλόνι, κάτοχη και τρέμοισα, και διηγήθηκε τί της συνέβη. Τότε βιοι οι προσκαλεσμένοι τήν ακολουθήσανε ως τó διάδρομο. Τά κρανία δεν είχαν έξεαφανιστεί. Ήσαν ακόμα εκεί. Τότε ό πιο τολμηρός ίπώτης τά πλησίασε και τά χτύπησε με τó σπαθί του.

Δέν ήταν όπλα. Ήσαν αληθινά κρανία και τó σπαθί άντήχησε πάνω στό κόκκαλο τους. Υποθέσαν λοιπόν ότι επρόκειτο περί φάρσας, τί πήσανε και τά πέταξαν έξω...

Κάθραν καιώναν στό Χριστουγεννιάτικο γεύμα, διασκεδάσαν άρχετα κι ύστερα πέσανε νά κοιμηθούν.

Μά στις δύο μετά τά μεσάνυχτα, ζύπνησαν βιοι από κάτι δυνατές κι άγριες κρανής, κρανής άγωνιάς. Πετάχτηκαν εύθες από τά κρεβάτια τους, γυναίκες κι άνδρες με φοβιαμένα πρόσωπα κι έτρεξαν έντρομοι πρός τó μέρος, άπ' τó όποιο βγαίνανε η φωνές. Έτσι φτάσανε στή σάλα κι εκεί, πρός μεγάλου τους έκληξη και μεγάλο τους φόβο, είδανε τά δύο κρανία, τó ένα κοντά στό άλλο!...

Κανένας δεν κοιμήθηκε πια αυτή τήν νύχτα. Τά κρανία έμειναν εκεί ως τó πρωί, όπότε ό ίδιος ó Φίλιπσον τά πήρε και τά έρριξε σ' ένα πηγάδι.

Συγχρόνος όμως διηγήθηκαν βιοι τήν κατάρα τής δυστυχισμένης Δωροθέας Κοικ, οι προσκαλεσμένοι έγραψαν έντρομοι τó μέγαρο κι οι Φίλιπσον έμειναν δλομόναχοι.

Τήν άλλη νύχτα άκουσαν και πάλι τες φροντες κρανής ν' άντηχούν σ' όλόκληρο τó μέγαρο.

Και τó άλλο τó πρωί τά δύο κρανία βρέθηκαν πάλι στή σάλα!

Τό φάντασμα τού δικού μου και τού σιζύγου μου, θα σάς ακολουθά παντού!...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Κ ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΤΣΙΓΓΑΝΑΣ

Ο Χάρης πέθανε άπάνω στο λουλούδιμα της ζωής του. Ήταν ένα παλκράκι, με όλοξανθα σγουρά μαλλιά, με μεγάλα καταγάλανα μάτια και με κορμί σαν κυταρίσι.

Και πέθανε, χωρίς να γνωρίση την αγάπη. Μιά στιγμή πριν ξεψυχήση, ο Χάρης χαμογέλασε πικρά. Κι' όταν τον ρώτησαν οι άγαρμημένοι του, άν έξη κανένα παράτομο μαζύ τους, εκείνος τους άπο-

κορίθηκε :

— Δέν έχω παράτομο με κανέναν, έξόν από τη Μοίρα μου, που με άνάταψε.

Ξαναχαμογέλασε πάλι πικρά κι' έλεισε τα μάτια του για πάντα. Μ' αυτό το παράτομο πέθανε ο Χάρης. Γιατί μία τσιγγάνα, που του διάβασε τη μοίρα του στην άπαλάμη του, του έλεγε πη :

— Θα σ' αγαπήση το άμορφότερο κορίτσι του τόπου και θα γίνη γυναίκα σου και τίποτε πιά δέ θα σάς χωρίση.

Η τσιγγάνα τον έλεγε γελάση. Ο Χάρης πέθανε χωρίς να γνωρίση την αγάπη. Τον θάψανε στο πιο ήλιακό και πρόσχαρο μέρος του νεκροταφείου, κι' άπάνω

Άρχισε έτσι για το ένοχο ζεύγος μία άνυπόφορη ζωή. Κανέναν άτηρότητ δέν δεχόταν να μείνι στο μέγαρό τους και κανείς δέν τους πλησίαζε.

***

Έτσι περνούσαν ή μέρες, ήμέρες τρόμου και άγωνίας.

Συγχρόνος φορικά δυστυχίματα και συμφορές άρχισαν να χτυπούν τους Φιλίππων. Η έπιχειρήσεις τους άποτύπωναν κι' ή περιουσία τους καταστρεφότανε. Στο τέλος δέ πέθαναν κι' οι δυο, άρτοχοί, άπάρτωχοι και ή μόνη κληρονομία που άφικαν στο παιδί τους ήτανε το στοιχειώμενο μέγαρό τους.

Όταν ο νέος κληρονόμος έγκαταστάθηκε στο μέγαρο αυτό, τα κρανία σφύλιαζαν άπειλητικά όλη τη νύχτα. Σιγάσιγά όμως ή μαγία τους έπεσε κι' άρχισαν να παρουσιάζονται μόνον λάθε Χριστούγεννα και την επέτειο της άναγχονίσεως των Κοών.

Κάθε φορά όμως που γινότανε άπόπειρα να μεταφερθούν τα κρανία έξω από το μέγαρο, ή κραυγές ξαναρχίζαν άπειλητικές και τρομερές.

Έτσι κι' ο νεαρός Φιλίππων δέν μπόρεσε να δώση καμιά έορτή στο μέγαρό του. Λένε μάλιστα πως δοκίμασε μία φορά να δώση γενήμα, αλλά την ώρα που οι προσκαλεσμένοι έτρωγαν, άκούστηκαν έξω από την πόρτα κραυγές σαρακινικές. Άνατινάχτηκαν τότε όλοι περίτρομο από τις θέσεις των και το έβαλαν στα πόδια...

Έτσι ο νεαρός Φιλίππων πέθανε σε λίγο καιρό, χωρίς να χαρή ή ζωή του, φτωχότερος από τον πατέρα του...

Τό ίδιο έγινε και μ' όλους τους άπογόνους των Φιλίππων, ως που το μέγαρο του Κάλυκοφ—Χώλι ξεφυγς από τα χέρια της καταραμένης αυτής οικογένειας.

Έτσι ξεπεληρώθηκε τελείως ή κατάρα της Δωροθέας.

***

Τα δυο κρανία βρίσκονται ακόμα σ' ένα από τα ύπόγεια του μεγάρου.

Μένουν όμως ήσυχα και μόνον όταν γίνεται καμιά προσπάθεια να τα άπομακρύνουν από το μέγαρο κραυγάζουν επί έβδομάδες όλοκληρες...

στο μνήμα του, που το φιλούσε ο "Ήλιος, άπ' την άγνή ως το δειλί, ένας άξιος τεχνίτης χάραξε, στο μάμαρο, το όφραίο κεφάλι του παλκράκιού, που έμοιαζε με τον Άπόλλωνα. Και στο μάμαρο όμως άπάνω ο Χάρης χαμογέλουσε πικρά, όπως τη στιγμή που πέθανε, γιατί τον έλεγε γελάση ή γρηά τσιγγάνα.

Η κλησάρισσα του νεκροταφείου έλεγε μία μικρούλα κόρη, άμορφη σά νεράδια. Και τη λέγανε Ζωούλα. Η Ζωούλα έλεγε μεγαλώση άνάμεσα στα μνήματα και στα κυταρίσια. Μά ο νεκροί δέν τη φοβόταν. Τους άγαποσε περισσότερο άπ' τους ζωντανούς. Και τους γνώριζε όλους, έναν-έναν, από τα όνόματα που ήσαν γραμμένα στους φτωχικούς σταυρούς κι' από τα έπιτύμβια, που ήσαν σκαλισμένα άπάνω στα πλούσια μάμαρα. Η Ζωούλα έλεγε μάθη να συλλαβίζει άπάνω στο μαυροπίνακα των σταυρών και στις κάτασπες σαν το χαρτί, πλάκες των τάφων. Αυτό ήταν το σχολείο της. Και τα πρώτα όνόματα που συλλαβίσε, στο παράξενο αυτό σχολείο, ήσαν τα όνόματα των πεθαμένων. Άλλα γράμματα δέν έμαθε. Άλλά πούς σοφός ξέρει τόσα γράμματα, ώστε να διαβάξη το βιβλίο του θανάτου, όπως το διάβαζε ή Ζωούλα ;

Η Ζωούλα, όπως είπαμε, άγαπούσε όλους τους νεκρούς της. Τους πόνιζε τα περιβολάκια τους και τους καθάριζε τους σταυρούς τους από το κακό χορτάρι, που τους έπνιγε. Μά άπ' όλους τους νεκρούς της ξεχώριζε το Χάρη. Ίσως γιατί χαμογέλουσε πικρά άπάνω στο μάμαρο. Και μιά άνοιξη, που έλεγε μεστώση το άπλερο κορμί της παιδούλας και τα μάτια της έρχαν πάρη τη λάμψη των ματιών της γυναικας, μιά άπειλητική άγνή, έννοιωσε την καρδιά της να χτυπάη, μπροστά στον τάφο του παλκράκιού, όπως δέν έλεγε χτυπήση ακόμα. Και ή καρδιά της Ζωούλας χτυπούσε για το νεκρό Χάρη.

Από τότε τούφερον λουλούδια, κάθε πρωί, και, καθιομένη άπάνω στο μάμαρο του τάφου του, δέ χόρταινε να τον κτάξη. Και οι άλλοι νεκροί όλόγυρα, που έννοιωσαν την άγάπη να περνάη άπ' τη γειτονία τους, λέγανε μεταξύ τους :

— Τι ταιριασμένο ζευγάρι ! Τι ταιριασμένο ζευγάρι !

Ένα βράδι ή κλησάρισσα, γυρίζοντας άπ' την πολιτεία, φώναζε τη Ζωούλα και τής έλε :

— Με την εύχη μου, παιδάκι μου. Ένα άξιο και άμορφο παλκράκι σε ζήτησε να σε πάρη γυναίκα του. Έτοιμάσου να γίνης νερούλα.

Η Ζωούλα κατέβασε ντροπαλά τα μάτια της.

— Δέν παντρεύομαι, μαννούλα... επε και δυο δάκρυα κύλησαν άπ' τα μακρτά της ματόβλαδα.

— Σε καλό σου, κόρη μου !... της ξαναείπε ή μάνα της. Και γιατί δέν παντρεύοσαι ;

— Γιατί αγαπά άλλον... άποκρίθηκε ή Ζωούλα.

Και τα καταγάλανα μάτια της έλαψαν, μέσα στα δάκρυά της, σαν καθάριος σφραγός στο άπόδροχο.

— Άνόητο κορίτσι... επε ή μάνα της άπομεσα της. Και που ξέρει τί θα πη άγάπη ; Άκουστά την έχει και μιλάει.

Και δέν της ξαναμίλησε πιά, εκείνο το βράδι, για το γάμο της.

Τό άλλο πρωί, ή Ζωούλα βρόθηκε νεκρή στον τάφο του Χάρη, άγκαλιόζοντας το σταυρό του.

Άπάνω στο μάμαρο τώρα, που ο άξιος τεχνίτης έλεγε ιστορήσει το άμορφο, δέν έλεγε πιά το μικρό του χαμόγελο. Γιατί δέν τον έλεγε γελάση.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Ο κ. Παύλος Νιρβάνας (Σκίτσο του κ. Βικέτου)

νεκρό παλκράκι, ο Χάρης, δέν έλεγε πιά το μικρό του χαμόγελο. Γιατί δέν τον έλεγε γελάση.

ΞΙΤΙΧΟ!

ΠΙΟ ΣΚΛΗΡΗ

Είπα στη σηλιά του βράχου : Σ' αγαπάω ! Πριν προφάσω να το πώ, ο άντίλαλος μου έπε : Σ' αγαπάω ! Είπα στην καρδιά σου, κόρη : Σ' αγαπάω ! Όσο και να τής το πώ, ή καρδιά σου δέν μου λέγει : Σ' αγαπάω ! Ζηλεμένη κόρη, άκου και στογάσου, έν' από το βράχο πιο σκληρή ή καρδιά σου !

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

